

ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายควบคุมสื่อลามกอนาจาร ที่เด็กและเยาวชนนำเข้าสู่สังคมอินเทอร์เน็ตด้วยตนเอง¹

วิภาวี สุวานิช²

ปัจจุบันเรื่องของการเข้าจับกุมผู้ที่ผลิตสื่อลามกอนาจารลงในสังคมออนไลน์ ก่อให้เกิดการเรียกร้องเสนอร่าง พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา ฉบับที่ (พ.ศ...) เรื่องสื่อลามกอนาจารให้ถูกกฎหมาย ก่อให้เกิดการถกเถียงกันว่า แบบไหนจึงจะเหมาะสม ขอบเขตและคำจำกัดความของสื่อลามกอนาจารในประเทศไทยนั้น ให้คำนิยาม และความหมายไว้อย่างเพียงพอหรือไม่ โดยเฉพาะในเรื่องของการจัดทำและนำเข้าสื่อลามกอนาจารเด็ก ไม่ว่าจะเป็น เฟซบุ๊ก, ทวิตเตอร์, อินสตราแกรม, ดิกด็อก (Facebook, Instagram, Twitter, Tiktok) หรือสื่อสังคมออนไลน์อื่นๆ ล้วนมีการพยายามจำกัดอายุการใช้งาน จำกัดการเข้าถึงของผู้เข้าใช้ แต่ก็ยังไม่สามารถจำกัดได้อย่างครอบคลุม เป็นเหตุให้ในปัจจุบันนี้ พบผู้ที่นำเข้าสู่สื่อลามกอนาจารอันเป็นผู้กระทำความผิดมีอายุน้อยลงเรื่อยๆ โดยการนำเข้านั้นมีลักษณะที่อาจจะเป็นรูปภาพ หรือคลิปวิดีโอของตัวผู้นำเข้าเอง ที่ยังเป็นเด็กและเยาวชนอยู่ อันทำให้มีลักษณะเป็นการนำเข้าสู่สื่อลามกอนาจารเด็ก โดยผู้กระทำความผิดนั้นยังเป็นเด็กอยู่เสียเอง

การพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อนำมาใช้ในการดำเนินชีวิตปัจจุบันเป็นสิ่งที่ควรค่าต่อการสนับสนุนอย่างยิ่ง เพราะเป็นประโยชน์และเอื้ออำนวยต่อการดำเนินชีวิต การที่เทคโนโลยี ถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลายเข้าถึงทุกสังคม ทำให้โลกดูแคบลง สามารถติดต่อสื่อสารกันได้เพียงปลายนิ้ว เพราะการติดต่อสื่อที่ทันสมัยและเร็วมากขึ้นปัญหาในเรื่องสื่อลามกอนาจารที่ส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน มีทั้งในรูปแบบ หนังสือ วีซีดี และคลิปวิดีโอ ที่เผยแพร่และหาซื้อและดูได้ง่ายทางอินเทอร์เน็ต ดังที่เป็นข่าวดังอย่างมากมาย

เมื่อเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมใช้สื่อสังคมออนไลน์ในลักษณะดังกล่าว เพราะอยากได้รับการยอมรับ และอยากมีชื่อเสียง หรือต้องการเงิน หรือสร้างรายได้ มีพฤติกรรมเลียนแบบกรณีน้องไข่น้ำ OnlyFans ซึ่งในปัจจุบันเด็กและเยาวชนอายุน้อยมากก็สามารถเข้าถึงสื่อสังคมออนไลน์ สร้างบัญชีผู้ใช้โดย

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายควบคุมสื่อลามกอนาจาร ที่เด็กและเยาวชนนำเข้าสู่สังคมอินเทอร์เน็ตด้วยตนเอง โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คนพร จิตต์จรูญเกียรติ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มณฑิลา ภักดีคง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนกพร สุนนะเศรษฐกุล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดขอนแก่น) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ไม่ระบุตัวตนได้ อย่างที่จะเห็นได้ตามสื่อสังคมออนไลน์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการนำเข้าคลิปหรือรูปภาพของตนเองอันมีลักษณะตัวอย่างเช่นในแอปพลิเคชัน TikTok วัยรุ่นที่เดินยั่ววน โป๊ เปลือย มีการสวมใส่ชุดนักเรียนไลฟ์สดในลักษณะเหมือนร่วมเพศ ซึ่งกรณีดังกล่าวเหล่านี้ เด็กหรือผู้ใหญ่เหล่านั้นเป็นผู้นำเข้าสื่อดังกล่าวด้วยตนเอง

จากการศึกษาสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบันดังที่กล่าวมาแล้วทำให้ทราบว่ากฎหมายในประเทศไทยซึ่งเกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการนำสื่อลามกอนาจารเข้าสู่ระบบอินเทอร์เน็ตยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุมหลายประการ มีข้อพิจารณาประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาประการแรก ปัญหาคำนิยามของสื่อลามกอนาจารที่ไม่ชัดเจนและครอบคลุมเพียงพอ คำนิยามของสื่อลามกอนาจารนั้น เมื่อพิจารณาตามประมวลกฎหมายอาญา หรือความผิดตามพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ไม่ได้มีการให้ความหมายที่ชัดเจนนัก

ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วเมื่อ มาตรา 1 (17) ประมวลกฎหมายอาญา ไม่มีคำนิยามที่บอกความหมายอย่างชัดเจน รวมไปถึงความไม่ครอบคลุมของกฎหมาย และแม้จะมีคำพิพากษาศาลที่ให้ความหมายถึงคำว่าสื่อลามกอนาจารอยู่บ้าง แต่ทั้งตัวบทกฎหมายและคำพิพากษาของศาลนั้นอยู่กระจัดกระจายกันออกไป เป็นการยากต่อการนำมาใช้งานทั้งในการสืบค้นทางทฤษฎี และทางปฏิบัติ อันจะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการบังคับใช้กฎหมายเพราะเป็นการใช้ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงาน

การที่คำนิยามหรือการให้ความหมายของคำว่าสื่อลามกอนาจารที่มีอยู่อย่างกระจัดกระจายทำให้เป็นปัญหาว่า เมื่อจะหยิบยกมาใช้งานนั้นก็ไม่ว่าจะต้องหยิบยกเอามาจากตรงไหน กว่าจะทำการสืบค้นจนเจอก็ทำให้เป็นปัญหาเรื่องการนำกฎหมายมาใช้งาน นอกจากนี้ยังมีการให้ความหมายจากกระทรวงวัฒนธรรมซึ่งมีลักษณะในทางศาสนา ในทางกฎหมายจะมีเพียงข้อกำหนด บทบัญญัติเกี่ยวกับโทษเอาไว้เท่านั้น ซึ่งหากจะพิจารณาว่าอย่างไรคือขอบเขตที่ชัดที่สุดก็อาจจะต้องอนุมานเอาจากการให้คำนิยามของสื่อลามกอนาจารเด็ก ซึ่งให้ความหมายไว้แคบกว่าหรือการจะหยิบยกจากคำพิพากษาศาลก็เป็นปัญหาว่าการตีความนั้นไม่ตรงกัน ซึ่งในข้อนี้ หากแม้แต่การให้คำนิยามในทางกฎหมายเองก็ยังมีไม่ชัดเจน เพราะมาตรฐานศีลธรรมและจริยธรรมในใจของคนมันไม่เท่ากัน จะใช้บรรทัดฐานของใครเป็นตัวชี้วัด ก็คงจะดูแล้วไม่เกิดความยุติธรรม หรือเกิดประโยชน์เท่าที่ควรจะเป็น

ประเด็นปัญหาประการที่สอง ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานในการควบคุมและบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ในหมวด 2 เรื่องพนักงานเจ้าหน้าที่ ในมาตรา 18 ถึง มาตรา 30 ไม่มีการให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อให้เข้าถึงข้อมูลได้อย่างมีความรวดเร็วที่เพียงพอ หรือกำหนดให้มีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร เพื่อให้

เป็นการกำหนดกรอบการควบคุมและบังคับใช้ที่ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงเป็นปัญหาต่อการบังคับใช้กฎหมายและกระทบถึงสิทธิมนุษยชนของประชาชน กล่าวคือ เมื่อไม่มีการให้อำนาจและขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายของพนักงานเจ้าหน้าที่อย่างมีบรรทัดฐานที่ชัดเจน

อีกทั้ง แม้มาตรา 18 (4)(5)(6)(7) และ (8) จะให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานในการตรวจสอบหรือเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ทำสำเนาข้อมูล ถอดรหัส ยึดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ในการทราบรายละเอียดแห่งความผิดและผู้กระทำความผิดแล้วนั้น แต่การดำเนินการตามกระบวนการในมาตรา 19 บัญญัติให้ใช้หลักเดียวกันกับในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา อันได้แก่การให้อำนาจของเจ้าพนักงานตามมาตรา 18 (4)(5)(6)(7) และ (8) จะต้องยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อมีคำสั่งอนุญาตให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการตามคำร้องได้เสียก่อน ซึ่งเป็นการดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป ในยุคปัจจุบันที่การกระทำความผิดในโลกออนไลน์นั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว รวมไปถึงในแง่ของพยานหลักฐานที่อาจถูกกำจัดออกจากระบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้อย่างรวดเร็ว อันจะเป็นการยากหากต้องดำเนินการในการรวบรวมพยานหลักฐาน รวมไปถึงการขออนุญาตหมายค้น หมายจับ ที่ต้องดำเนินการผ่านศาลตามกระบวนการโดยการใช่วิธีการอย่างคดีอาญาโดยทั่วไป

ประเด็นปัญหาประการที่สาม ปัญหาเรื่องความรับผิดชอบของเด็กและเยาวชนในการกระทำความผิดอาญา และความเหมาะสมของโทษ ในปัจจุบัน เด็กและเยาวชนมีโอกาที่จะตกเป็นเครื่องมือของการใช้สื่อโดยไม่ชอบได้ง่าย เพราะขาดประสบการณ์และวุฒิภาวะ รวมถึงขาดความรู้ความเข้าใจที่จะเป็นข้อมูลในการคิดวิเคราะห์แยกแยะอย่างเหมาะสม จึงทำให้ซึมซับสื่อต่างๆ ได้โดยง่าย นอกจากนี้ด้วยพื้นฐานของเด็กและเยาวชนที่ชอบทำอะไรตามกระแส ต้องการเป็นที่ยอมรับในสื่อสังคมออนไลน์ต่างๆ

ตามทฤษฎีข้อแก้ตัว (Neutralization Theory) ของ sykes และ Matza นั้น เมื่อผู้เยาว์ตัดสินใจกระทำการอันขัดต่อกฎหมาย จะหาเหตุผลให้ตัวเองเพื่อแก้ตัว หรือลบเลือนความรู้สึกผิดให้กับตนเอง เช่น การอ้างว่า "ใครๆ ก็ทำกัน" (everybody else is doing it) กฎหมายที่ออกมาห้ามเรื่องนี้เป็นสิ่งไม่จำเป็น กระทั่งเป็นกฎหมายที่ไม่มีเหตุผล รวมไปถึงการปฏิเสธว่าการกระทำของตนเองเป็นอันตราย และความคิด Denial of victim หรือ "Nobody got hurt" กล่าวคือ เมื่อเด็กและเยาวชน มีการนำเข้าสู่ลามกอนาจาร อัปโหลดภาพโป๊เปลือย ไลฟ์สด หรือนำเข้าคลิปวิดีโอที่แสดงออกในทางเพศในสังคมออนไลน์ ก็จะอ้างว่าไม่มีผู้ที่เดือดร้อนเสียหาย ไม่มีใครได้รับผลกระทบ เป็นทฤษฎีข้อแก้ตัวที่ว่า สิ่งที่คุณทำไปนั้น หากเป็นอาชญากรรมก็เป็นอาชญากรรมที่ปราศจากเหยื่อ (victimless) กล่าวคือไม่มีใครเป็นเหยื่อ หรือได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว

ในอังกฤษและเวลส์ การนับอายุของเด็กที่เป็นผู้กระทำความผิดตามกฎหมายได้คือต้องมีอายุ 10 ปีขึ้นไป ถึงแม้ว่าจะเป็นกำหนดอายุของผู้กระทำความผิดเอาไว้อย่างไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child, 1989 : CRC) แต่กฎเป็นไปตาม สภาพสังคมและการเมืองของประเทศนั้นๆ ซึ่งแต่ละประเทศย่อมต้องพิจารณาถึงบริบทของประเทศตนเองเป็นสำคัญด้วย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าด้วยบริบทของประเทศไทยที่เด็กมีการเข้าถึงสื่อสังคมออนไลน์ได้โดยง่าย ผู้ปกครองมีการปล่อยให้เด็กที่มีอายุน้อยอยู่กับสื่อสังคมออนไลน์ โดยมีปัญหาอันเกิดจากการขาดการกลั่นกรองทั้งจากภาครัฐและผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนเอง กล่าวคือรัฐไม่มีการออกมาตรการใดเพื่อเป็นการป้องกันอย่างชัดเจนและผู้ปกครองก็ไม่ได้สนใจและหวั่นไหวในการระมัดระวังบุตรหลาน รวมไปถึงการเอาผิดผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนและผู้ปกครองเอง ทำให้อัตราของเด็กที่นำเข้าภาพถ่ายที่เป็นสื่อลามกอนาจาร เผยแพร่ภาพสด หรือไลฟ์สด พฤติกรรมอันเป็นการแสดงลามกอนาจาร มีอายุน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดว่าเป็นเด็กที่จะสามารถเป็นผู้กระทำความผิดทางอาญาได้

ประเด็นปัญหาที่สี่ ปัญหามาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารของเด็กและเยาวชน เอ็ดวิน เอช. ซัทเธอร์แลนด์ (Edwin H. Sutherland) นักอาชญวิทยาชาวอเมริกัน กล่าวไว้ในทฤษฎีความสัมพันธ์ของความแตกต่างว่า พฤติกรรมทางอาชญากรเรียนรู้กันได้โดยการติดต่อกันอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่ม และความประพฤติก่อแสดงออกมาในลักษณะที่จะเป็นอาชญากรนั้นขึ้นอยู่กับความแตกต่างในช่วงระยะเวลาและความสม่ำเสมอในการติดต่อ หรือความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซัทเธอร์แลนด์เชื่อว่าพฤติกรรมทางอาชญากรสามารถเรียนรู้กันได้ เด็กกระทำความผิด เพราะเห็นว่า การไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นสิ่งที่มีความน่านิยมนมากกว่าการปฏิบัติตามกฎหมาย ทำให้เสี่ยงต่อการเกิดการกระทำความผิดซ้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในยุคที่สื่อสังคมอินเทอร์เน็ตอยู่ใกล้ตัว และสามารถเข้าถึงได้ง่ายแบบปัจจุบัน

เมื่อพิจารณาถึงการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในประเทศไทยนั้น กฎหมายกฎกระทรวงหรือระเบียบที่แต่ละหน่วยงานออกมา ยังมีความล้าหลัง กฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด พ.ศ.2549 ประกาศใช้ตั้งแต่ พ.ศ.2549 และไม่ได้มีการแก้ไขอีก ความในกฎกระทรวงฉบับดังกล่าว มีเพียง 4 ข้อ และ ไม่ได้มีการบัญญัติในเรื่องความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร การนำเข้าและการเข้าถึงสื่อลามกอนาจารในระบบคอมพิวเตอร์หรือระบบออนไลน์เอาไว้แต่อย่างใด

จากการศึกษาปัญหาดังกล่าวมานั้น ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ปัญหาค่านิยมของสื่อลามกอนาจารที่ไม่ชัดเจนและครอบคลุมเพียงพอ

ให้แก้ไขเพิ่มเติมใน มาตรา 1 (17) เป็นว่า “สื่อลามกอนาจารเด็ก” หมายความว่า วัตถุหรือสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำทางเพศของเด็กหรือกับเด็กซึ่งมีอายุไม่เกินสิบแปดปี โดยรูป เรื่อง หรือลักษณะ

สามารถสื่อไปในทางลามกอนาจาร ...และให้หมายความว่ารวมถึงภาพของเด็กที่มีส่วนร่วมในการมีเพศสัมพันธ์หรือคล้ายกับการมีเพศสัมพันธ์ แสดงให้เห็นอวัยวะเพศของเด็กซึ่งมีบุคคลอื่นสัมผัสอยู่ หรือภาพของเด็กที่สัมผัสอวัยวะเพศของบุคคลอื่น รวมไปถึง การแสดงส่วนของร่างกายที่เกี่ยวกับเพศของเด็ก อวัยวะเพศ หรือบริเวณรอบ ๆ อวัยวะเพศ ก้น หรือหน้าอก โดยเสนอหรือเน้นเพื่อกระตุ้นความต้องการทางเพศของผู้ชมด้วย...”

2. ปัญหาด้านอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานในการควบคุมและบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการนำเข้าสู่ลามกอนาจารเด็ก

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมบทบัญญัติขึ้นมาในมาตรา 19 (1) ดังนี้ “มาตรา 19 (1) ในกรณีมีความจำเป็นเร่งด่วนเกรงว่าข้อมูลการกระทำความผิดจะถูกลบหรือทำลายพยานหลักฐาน ให้เจ้าพนักงานสามารถเข้าถึงข้อมูลของผู้กระทำความผิดได้โดยไม่ชักช้า และการเข้าถึงข้อมูลที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ กรณีการนำเข้าสู่ลามกอนาจาร ให้ทำไปก่อนได้โดยไม่ต้องรอคำสั่งศาล”

นอกจากนั้นข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในส่วนความสามารถของเจ้าพนักงานในการควบคุมและบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการนำเข้าสู่ลามกอนาจารเด็ก เนื่องจากเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องไม่มีความรู้ความสามารถทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อสังคมออนไลน์เทียบเท่ากับเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิด จึงทำให้ไม่สามารถดำเนินการบังคับใช้กฎหมายได้อย่างเต็มที่เห็นควรให้ ต้องมีการจัดอบรมหรือให้ความรู้แก่เจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติงาน ให้มีความรู้ความสามารถในการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ หรือเข้าถึงข้อมูลได้อย่างทันทั่วทั้งเพื่อให้ดำเนินการตามกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ปัญหาเรื่องความรับผิดชอบของเด็กและเยาวชนในการกระทำความผิดอาญา และความเหมาะสมของโทษ

3.1 ประมวลกฎหมายอาญา

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้แก้ไขมาตรา 73 เป็น “เด็กอายุยังไม่เกิน 10 ปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ”

ให้แก้ไขมาตรา 74 เป็น “เด็กอายุกว่า 10 ปีแต่ยังไม่เกิน 14 ปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ...” และผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้เพิ่มเติม วรคที่สี่ ขึ้นใหม่ ดังนี้

“ในกรณีที่การกระทำการอันกฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นความผิด เป็นความผิดที่มีอัตราโทษอย่างสูง จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือ ปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือเป็นความผิดเกี่ยวกับการนำเข้าสู่ลามกอนาจารตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์ ให้ศาลต้องมีคำสั่งตาม (1)(2) และ (3) ทุกข้อ และจำนวนเงินที่ผู้ปกครองตาม (2) ต้องชำระต่อศาลนั้นให้ชำระเป็นจำนวนครั้งหนึ่งของโทษปรับตามอัตราโทษอย่างสูงของฐานความผิด”

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้แก้ไขมาตรา 75 เป็น“ผู้ใดอายุกว่า 14 ปีแต่ต่ำกว่า 18 ปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด...” และให้เพิ่มเติม วรรคที่สอง ขึ้นใหม่ ดังนี้

“ในกรณีที่การกระทำการอันกฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นความผิด เป็นความผิดที่มีอัตราโทษอย่างสูง จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือ ปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือเป็นความผิดเกี่ยวกับการนำเข้าสู่ลามกอนาจารตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์ ให้ศาลต้องมีคำสั่งตามมาตรา 74 (1)(2) และ (3) ทุกข้อ และจำนวนเงินที่ผู้ปกครองตาม (2) ต้องชำระต่อศาลนั้นให้ชำระเป็นจำนวนครึ่งหนึ่งของโทษปรับตามอัตราโทษอย่างสูงของฐานความผิด หรือหากศาลเห็นควรพิพากษาลงโทษตามวรรคหนึ่ง ก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงครึ่งหนึ่ง”

3.2 พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว

พ.ศ. 2553

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้แก้ไขอายุของเด็กในมาตรา 4 วรรคหนึ่ง เป็น

“...บุคคลซึ่งมีอายุเกินกว่าอายุที่กำหนดไว้ตามมาตรา 73 แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่ยังไม่เกินสิบสี่ปีบริบูรณ์”

และมาตรา 4 วรรคสอง ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้แก้ไขอายุของเยาวชนเป็น

“...บุคคลอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์”

4. ปัญหามาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารของเด็กและเยาวชน

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมบทบัญญัติ กฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด พ.ศ.2549 ในข้อ 1 เพิ่มเติม (10) ขึ้นใหม่ ดังนี้

“(10) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งสื่อลามกอนาจาร ทั้งของตนเองและผู้อื่น”

และ ข้อ 2 แห่งกฎกระทรวงกำหนดเด็กที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด พ.ศ.2549 ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้เพิ่มเติมบทบัญญัติ เป็น (3) ขึ้นใหม่ ดังนี้

“(3) ให้รวมถึง การผลิตและนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งสื่อลามกอนาจาร ทั้งของตนเองและผู้อื่น อันก่อให้เกิดรายได้”

และ ข้อ 3 กฎหมายเดียวกันนี้ ให้เพิ่มเติมบทบัญญัติ (3) ขึ้นใหม่ ดังนี้

“(3) บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ การผลิตและนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งสื่อลามกอนาจาร ทั้งของตนเองและผู้อื่น อันก่อให้เกิดรายได้ หรือผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจาร”

เอกสารอ้างอิง

กรทัศนีย์ สุขเฉลิม. อายุของบุคคลกับความรับผิดชอบทางอาญาของอังกฤษ เวลส์ และสกอตแลนด์ [Online].

Available URL: <https://www.lawforasean.krisdika.go.th/Content/View?Id=923&Type=1>.

สทรรฐ กิติ ศุภการ. กฎหมายอาญา หลักและคำพิพากษา. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2562.

สาวตรี สุขศรี. “อาชญากรรมคอมพิวเตอร์/ไซเบอร์กับทฤษฎีอาชญาวิทยา.” วารสารนิติศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 46, 2 (มิถุนายน 2560)

อรัญ สุวรรณบุพผา. หลักอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์, 2518.